

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΑΛΟΓΟ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου φύλλου).

“Ότι ο πατέρας της είναι ξακουσμένος βασιλεύς και ότι επειδή την αγαπά πολύ, της έκαμεν αυτό το παλάτι απέξω από την πρωτεύουσάν του δια να την ευχαριστήση περισσότερο. Είς το τέλος ή βασιλοπούλα παρεκάλεσε τον πρίγκιπα να δεχθή να τον φιλοξενήση ολίγας ημέρας.

Τό βράδυ λοιπόν ή βασιλοπούλα του έκαμε μεγαλοπρεπές τραπέζι, τό οποίον έσερβίρισε μόνη της προς τιμήν του πρίγκιπος.

Μετά τό φαγητόν, ή βασιλοπούλα του έδειξε τά πλούτη και τά κοσμήματα του παλατιού της και τούς θαυμασίους κήπους του. Ο πρίγκιψ είπεν ότι έπίστευε πάντοτε ότι ή Περσία ήτο ή πλουσιωτέρα χώρα από όλες κατά τά αξιοθαύμαστα παλάτια της και κατά τούς μαγευτικούς κήπους της, άλλ' ότι τόρα αρχίζει να μεταβάλλη ιδέαν.

Έτσι έπεράσαν πολλές ημέραι, όπου είς τό τέλος ο πρίγκιψ ένθυμήθη την στενοχωριάν και την λύπην όπου θα έχη δι' αυτόν ο πατέρας του. Παρακάλεσε λοιπόν την βασιλοπούλα να του έπιτρέψη να αναχωρήση, έδοποίησε δέ τον πατέρα της τον βασιλέα της Βεγγάλης ότι θα επέστρεφε πάλιν δια να του ζητήση την κόρην του δια σύζυγον.

Αλλ' ή βασιλοπούλα δεν ήθελε ν' άφιση τον πρίγκιπα να φύγη. Δι' αυτό ο πρίγκιψ απέφασκε να πάρη μαζί του και την βασιλοπούλαν, την οποίαν εν τω μεταξύ την άφραβώνιασε, δια να την φέρη είς τον πατέρα του, τον βασιλέα της Περσίας.

Ανέβηκαν λοιπόν άμέσως και οι δύο είς την ταράσαν του παλατιού όπου ήτο τό ξύλινο άλογο, τό εκαθβαλίκεψαν και άμέσως επέταξαν είς τον άέρα.

Σε δύο ήμισυ ώρες ύστερότερα, εκατέβηκαν κάτω είς την γην και ο πρίγκιψ, αφού άρτήκε την βασιλοπούλα είς ένα έξοχικό παλάτι του βασιλέως πατρός του, πλησίον είς την πόλιν, έπήγε να προσκυνήση πρώτα τον πατέρα του.

Μεγάλη ήτο ή χόρα και του παλατιού και του λαού, όταν έμαθαν την έπιστροφήν του διαδόχου του βασιλέως, τον οποίον ένόμιζαν χαμένον. Ο νέος, αφού διηγήθηκε είς τον πατέρα του τας περιπετείας του, έλαβε άμέσως την άδειαν να στεφανωθή την βασιλοπούλα της Βεγγάλης.

Ο Βασιλεύς διέταξε να σηματοστολισούν την πόλιν έβγαλε από την φυλακήν εκείνον που έφερε τό μαγικό

άλογο και έπειτα έβγήκε, ακολουθούμενος από όλον τον στρατόν και από όλους τούς μεγιστάνες του κράτους του.

Έπειτα ο υίος του βασιλέως έπήγεν είς τό παλάτι δια να πάρη τά διάφορα στολίδια και πλούσια φορέματά του. Έτοίμασεν έπειτα μίαν άμαξαν στρωμένη με τόχων κόκκινην, πράσινην και χρυσήν και μέσα έβαλε θαυμάσια στολίδια δια την νύμφη από διαμάντια, πριλάντια, σαφείρους κλπ.

Μετ' ολίγον έφθασε με πολυάρθρωη ακολουθία από άνωτέρους αλικούς, πλούσια ένδεδυμένους, είς τό έξοχικό παλάτι όπου είχεν άφιση την βασιλοπούλα της Βεγγάλης αλλά... δεν εβρήκε τίποτε, ούτε βασιλοπούλα ούτε μαγικό άλογο...

Τό πρώτον κίνημά του ήτο να εξίσχιση τά φορέματά του από τον θυμόν του, άλλ' έπειτα έσκέφθη.

—Ίσως ο ξένος που κατασκιάσε τό μαγικό άλογο, ανέκαλυψε την βασιλοπούλα και την άρπαξε δια να εκδικηθή δια την τιμωριάν που του έκαμεν ο πατέρας μου.

Έπήγε τότε και ήρώτησε τούς φύλακας του κήπου του παλατιού, εάν είδον ή ήκουσαν τίποτε.

—Κανένας δεν ήλθεν εδώ, απεκρίθησαν αυτοί, έκτός από ένα άνθρωπον, ο οποίος είπεν ότι τον έστειλε ο διάδοχος.

Οι λόγοι αυτοί έδωκαν είς τον πρίγκιπα να καταλάβη ότι ο άγνωστος, ο οποίος είχεν άρπάξη την βασιλοπούλα δεν ήτο άλλος από τον κύριον του μαγικού άλόγου.

Και αυτή ήτο ή αλήθεια. Όταν ο κύριος αυτός έβγήκεν από την φυλακήν και έμαθε τά καθέκαστα του πρίγκιπος, έπράβηξε κατ' ευσθειαν για τό έξοχικό παλάτι όπου εύρίσκετο ή βασιλοπούλα να την κλέψη δια να εκδικηθή τον βασιλέα όπου τον έφυλάκισεν.

“Αμα έφθασε εκεί είπε είς τούς θυρωρούς ότι τον έστειλε ο διάδοχος δια να παραλάβη την βασιλοπούλα να την φέρη είς τό παλάτι. Κατ' αυτόν τον τρόπον έπεισε τούς θυρωρούς και κατόπιν και την βασιλοπούλα, να καθβαλίκεψη μαζί του τό ξύλινο άλογο.

Μόλις εύρέθησαν είς την σέλλαν, ο Ίνδος—διότι Ίνδος ήτο αυτός—έγύρισεν άμέσως ένα κουμπι και τό ζών έσηκώθη είς τον άέρα...

Δια να γουστάρη καλύτερα με την εκδικησίν του ο Ίνδος, έπέρασε με τό μαγικό άλογο απ' επάνω από την πόλιν, ώστε όλος ο λαός, ο πρίγκιψ και ο πατέρας του ο βασιλεύς είδαν την φυγήν.

Αφού επέταξαν αρκετήν ώραν, εκατέβηκαν κάτω είς την

... και μέσα από τούς κενούς εκέταξε τό μαγικό άλογο με τό βασιλοπούλα της Περσίας και την Βασιλοπούλα της Βεγγάλης.

...εις το βασίλειον του Σουλτάνου της Καζιμίρης δια να εύρουν κάτι να φάγουν. Μόλις εκατέβηκαν συνήντησαν μίαν παρσάν από καβαλλάριδες, τους οποίους ώδηγούσεν ένας άρχηγός με πολύ άγριαν φυσιογνωμίαν ήτο ο Σουλτάνος των.

Η βασιλοπούλα διηγήθηκε την ιστορίαν της εις τον Σουλτάνον, άλλ' ο Ίνδος είπε ότι αυτά που τους λέγει είναι φέμματα. Μεγαλειότατε, είπεν, η κυρία αυτή είναι γυναίκα μου!

Αλλά ο Σουλτάνος εκατάλαβε πώς αυτός έλεγε φέμματα και άμέσως διέταξε και του έκοψαν το κεφάλι. Είπε δε στη βασιλοπούλα ότι επεθύμει να την κάμη Σουλτάναν του. Η βασιλοπούλα τα έχασε και στην άρχη άρχισε να κλαίη, διότι δεν τον ήθελε, αλλά κατόπιν έσκέφθη καλύτερα και άρχισε να κάμη την τρέλλη.

Τώρα ως άφίσωμα την βασιλοπούλα και ως έλθωμε στον γραβωνιαστικό της το βασίλειον της Περσίας, το όποιον μέσως άφηκε το βασίλειον του πατρός του και έτρεχε από πόλεως εις πόλιν, δια την χαμένην βασιλοπούλα του. Πουθενά όμως κανένας δεν ειμπούσε να τον πληροπορήσει. Τέλος με τα πολλά έφθασεν και αυτός εις αυτήν την πρωτεύουσιν του βασιλείου της Καζιμίρης.

Εκεί τον έπληροφόρησαν ότι εύρισκετο μιά ξένη βασιλοπούλα, την οποίαν ο Σουλτάνος θα έπερνε γυναίκα του, όταν έθεραπεύετο ή τρέλλα της.

Ο πρίγκιψ δεν χάνει καιρόν. Ένδύεται άλλα ρούχα ώστε να σαινεταί σαν γιατρός και μιά και δυό στο παλάτι. Παρουσιάζεται εις τον Σουλτάνον και του λέγει ότι είναι σπουδαίος φρενολόγος και ήλθε από πολύ μακριά δια να θεραπεύση την βασιλοπούλα.

Ο Σουλτάνος δεν ήμπορούσε να κρατήση την χαράν του και άμέσως έφερε τον περίφημον αυτόν γιατρόν εμπρός εις την βασιλοπούλα.

Όταν ο πρίγκιψ άνεγνώρισε την άρραβωνιαστικήν του, παρ' όλίγον να του φύγη το μυαλό από την χαράν του. Της έκλεισε το μάτι άμέσως δια να μη της ξεφύγη καμιά λέξις και άρχισε τα έρωτά τον Σουλτάνον δια την αρρώστια της. Πότε δηλ. και πώς της παρουσιάσθη ή τρέλλα, πώς εύρέθη εις το βασίλειόν του κτλ.

Ο Σουλτάνος άνόητος του διηγήθη όλα με το νι και με το σίγμα. ότι δηλ. την έφερε ένας που είχε ένα ξύλινο άλογο και του οποίου του έκοψε το κεφάλι. Του είπε ακόμη να το ξύλινο αυτό άλογο το φυλάττει εις τον δημόσιον κήπον της πρωτεύουσής του.

Ο Γιατρός έπλησίασε την βασιλοπούλα, έκαμε ότι της έζητάει το κεφάλι και τα μάτια και της λέγει με τρόπον εις το αυτί να κάμη ότι είναι καλύτερα. Όταν έφυγε, διέταξε να πάρη όλίγα σκονάκια την νύκτα. Ένοείται ότι αυτά ήσαν φευτικά και τα έδωκε μόνον για τα μάτια.

Την άλλην ήμέραν όπου έπηγε ο Γιατρός πάλιν εις το παλάτι, εύρηκε τον Σουλτάνον κατενθουσιασμένον μαζί του, διότι έκαμε άμέσως να καλιτερέψη ή βασιλοπούλα. Του έκαμε χίλιες δύο περιποιήσεις.

Μεγαλειότατε, του λέγει ο Γιατρός, δια να θεραπευθή εντελώς ή βασιλοπούλα πρέπει να την φέρωμε εις τον δημόσιον κήπον της πόλεως, δια να ιδη το ξύλινο άλογο με το όποιον ήλθε και τον όποιον άγαπούσε πάρα πολύ.

Έκαμνε τότε ο Σουλτάνος μεγάλες έτοιμασίες δια το γεγονός αυτό και οι κάτοικοι της πρωτεύουσής έτρεξαν όλοι να ιδούν την βασιλοπούλα, της οποίας ή ωμορφιά είχε γίνη περίφημος εις όλο το βασίλειον.

Ο Γιατρός διέταξε να βάλλουν όλόγυρα εις το μαγικό άλογο διάφορα άγγεϊα με μυρωδικά και να φέρουν την βασιλοπούλα. Σε λίγο με μεγάλη παράτα ήλθε και ή βασιλο-

πούλα με τον Σουλτάνο, η οποία μόλις ειδη το ξύλινο άλογο, το έπλησίασε, όπως της ειχε ειπει ο Γιατρός εις το αυτί κρυφά, και άρχισε να το χαιδεύη και να του μιλήη. Ο Γιατρός άναψε άμέσως τα μυρωδικά εκείνα και έβγήκε απ' αυτά πυκνότατος καπνός, ώστε ή βασιλοπούλα και το μαγικό άλογο έσκαπάστησαν από ένα πυκνό σύννεφο καπνού.

Ητο ή κατάλληλος στιγμή. Άφου άνεθη εις την σέλλαν και έβοήθησε να αναβή και ή βασιλοπούλα, ο πρίγκιψ, έγύρισε γρήγορα ένα κουμπι και το ξύλινο άλογο έσηκώθη εις τον άέρα.

Και προτου μάλιστα να συνέλθη από την έκπληξίν του ο Σουλτάνος και ο λαός, ο πρίγκιψ της Περσίας και ή βασιλοπούλα της Βεγγάλης εύρισκοντο μακριάν.

Όταν έφθασαν εις το παλάτι του πατρός του του βασιλέως της Περσίας έκαμαν τους γάμους και έζησαν εις το έξής ευτυχισμένοι.

ΤΕΛΟΣ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΠΑΡΤΙΑΤΙΣ

ΑΜΟΙΒΗ ΚΑΙ ΤΙΜΩΡΙΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Έλευθερά δια της άρετής του αίματός της, του γενναίως χυθέντος. Έλευθερά ως εις τους ένδόξους χρόνους της αρχαιότητος, ότε το πνεύμα της αντιηγάκλα εις τον κόσμον, ως ιερά φλόξ φωτίζουσα το σύμπαν, και την όποιαν ούδεις εναντίος άνεμος ήδύνατο να σβύση. Έλευθερά ως κατά τας επισήμους εκείνας ώρας κατά τα; όποιας πολεμισται, φιλόσοφοι, πολιτικοί, συγγραφείς, αρχιτέκτονες, ζωγράφοι και γλυπται δια της ρωμαϊκής, δια της ιδέας, δια της ενεργείας ή δια του έργου υπερησπίζοντο, ώργανουν, έφαλλον, έζητηον το ερόνημα και την ελληνικήν ψυχήν εις την λατρείαν της Πατρίδος, και δια να ένθουσιάζωσι τας μελλούσας γενεάς, έκαμνον ολόκληρον την Ελλάδα, δυναμίς υπερανθρώπων πράξεων και άριστουργημάτων, άτινα ούδεις έκτοτε ήδυνήθη να επαναλάβη, εν θαυμασίον μνημείον λατρείας έγεγρήν εις την δόξαν του μόνου άληθούς Θεού, τον όποιον έλάτρευσαν και θα λατρεύωσι πάντοτε οι έλευθεροι Έλληνες, της θεάς Έλευθερίας!...

—Ζήτω ή Έλευθερία!

Η κραυγή εξέφυγεν αυθόρμητος, στιγμαϊαία άκατανίκητος από εκατοντάδας στήθη.

Ο Δημήτριος άφηκε να παρέλθη ή άπάντησις αυτή εις τον λόγον του και μετά τινα σιωπήν εξηκολούθησε!

—Ναι! πληρωθήτε χαράς, τέκνα μου ή χαρά υμών άναθερμαίνει την ηηραιάν μου καρδίαν... Άνευ φόβου θα ίδω, όταν μετ' όλίγον άποθάνω, να με πλησιάση όλη εκείνη ή μακρά σειρά των ένδόξων τέκνων της Αρχαίας Ελλάδος. Όταν θα με περικυκλώσωσι πάντες, ο Άχιλλεύς και ο Νέστωρ και ο Άγαμέμνων, οι ήρωες του Τρωϊκού πολέμου, και ο Όδυσσεύς ο πανούργος βασιλεύς, και ο Ίάσων και ο Βελλεροφόντης, έπειτα Κόνων ο Άθηναίος, όστις άρρωσιώθη δια την πατρίδα, εις την όποιαν ο Σόλων έδωκε νόμους, ο Θεμιστοκλής και ο Περικλής, ο Νικίας και ο Άλκιβιάδης και μετ' αυτών ο Φειδίας ο μέγας διδάσκαλος του μαρμαράου, ο Αϊσχύλος και ο Σοφοκλής, ο Ευριπίδης και ο Άριστοφάνης, ο Ηρόδοτος και ο Θουκυδίδης, ο Σωκράτης, ο Πλάτων και ο Άριστοτέλης, έπειτα ακόμη ο Άλέξανδρος. Άλλά πρό πάντων, όταν θα πλησιάσωσι οι κατ' ευθείαν προπάτορες ήμών, ο Λυκούργος, ο ιδρυτής του ήμετέρου Άσπείως, ο μέγας ποιητής Τυρταίος, τον όποιον άναμφιβόλως θα συνοδεύη ο έξιος διάδοχος αυτού, ο έννομάρτυς ήμών Ρήγας, ο Λεωνίδας ο γίγας των

Θερμοπυλών, ο πρόγονός μου ο Άγησίλαος, και, όταν, όπως είναι βέβαιον, με έρωτήσωσι: «Ποια νέα μās φέρης από την γενέθλιον πατρίδα;» Με υπερηράνεια θα τοις άποκριθώ.

«Ό ήμέτεροι πρόγονοι, έστε ευχαριστημένοι έντός των ένδόξων τύμβων σας» εκείνοι, όστινες ζώσι σήμερα και φέρουσι το ένδοξον όνομά σας Έλληνες, δεν το φέρουσι, διότι ζώσιν επί της ιδίας γής, όπου κείνται οι τάφοι σας» αλλά, διότι γεννηθέντες εν τη δουλεία έγνώρισαν να ύψωθώσι μέχρι των άρετών σας, προτιμώντες τον δια σιδήρου θάνατον από την εύκολον άτιμίαν της δουλείας, έγνώρισαν εξ ίσου, άναγευσντες το παλαιόν σας σύμβολον, να άναστήσωσι τον φοίνικα, και ρίπτοντες εν τη φλεγούση έστία της Έπαναστάσεως την Ελλάδα, άξηνηλήμενην εκ της υποδουλώσεως, να την εξαγάγωσι κεκαθαυμένην, άναγεννηθείσαν, και άπελευθερωθείσαν δια του σιδήρου, δια του πυρός και δια του αίματος!...

Με τους όφθαλμούς όρθανόκτους τας χείρας ύψωμένας προς τον ουρανόν, εν άριστοτεχνική στάσει ρήτορος, ο Δημήτριος φαίνεται πράγματι ως εις των αρχαίων εκείνων προσηγών, των όποιων αι αγορεύσεις εξέηγειρον τα πλήθη και όστινες έγνώριζον να μεταβιάζωσιν εν τη καρδία των ελληνικών λαών το ιερόν εκείνο ρίγος του ήρωϊσμού, χάρις του όποιου ή Σπάρτη, και αι Άθηναί έγραψαν τας πλέον άκτινοβολούσας σελίδας του ανθρωπίνου πνεύματος.

Επί τινα στιγμήν ο Δημήτριος άφηκε τους άκροατάς του να πράυνωσι την συγκίνησιν των μετ' ο δια φωνής χαμηλωτέρας επανέλαβε:

—Δεν έτελείωσα ακόμη!... Έάν σήμερα είναι ήμέρα χαράς, το ότο συμβαίνει, διότι είναι ή ήμέρα, καθ' ήν έγω ο κύριος του τόπου τούτου, δικαιώματι αίματος, δικαιώματι ήλικίας, δια της έλευθερας υμών συγκαταθέσεως έχω την ισχύν να κυβερνώ και να άπονέμω δικαιοσύνην, έχω ήδη να έκπληρώσω το καθήκόν μου, να άκείψω και να τιμωρήσω...

Μετά μικράν πάλιν σιωπήν ο γέρον έγείρεται και καλεϊ: —Λοχαγέ, Ίωάννη δ' Άλτερρός!... Έκπληκτος ο νέος Γάλλος προχωρεί, μη γνωρίζων τί τον θέλει ο άρχηγός του Μιστρά.

—Τι έπιθυμείτε από έμέ, άρχηγέ Δημήτριε; Ο Δημήτριος τω θέτει την αριστεράν χείρα επί του ώμου και δια της δεξιάς τον δεικνύει εις την δημήγυριν.

—Ούτος είναι τέκνον της ευγενούς Γαλλίας, της γής των μεγάλων άφοσιώσεως, της φίλης των καταδοχαστευομένων, της χώρας, ήτις είναι ο υπερασπιστής και ο αντίληπτωρ όλων των λαών των αγωνιζόμενων υπερ της ανεξαρτησίας των. Ο νέος ούτος ήρως έγκατέλιπε την χώραν του, την οικογένειάν του, τας συμπαθείας του, δια να έλθη εις βοήθειαν ήμών των άγνωστων. Τον επωνομάσατε Άστραπήν, έπειδή οι κτύποι του είναι όμοιως ταχείς, όμοιως

τρομεροί, όπως είναι εκείνοι του κεραυνού... Έν όνόματι της έλευθερας Ελλάδος, είναι δικαίον και όρθον να ευχαριστήσωμεν τον Ίωάννη δ' Άλτερρός από του βάθους της καρδίας μας, από τα έγκατα της ψυχής μας, διότι εξέδίκησε τους νεκρούς και απηλευθέρωσε τους ζώντας!

Δια μίας όμοθύμου φωνής, μετ' άληθούς τόνου στοργής όλη ή δημήγυρις επανέλαβε:

—Να τον ευχαριστήσωμεν!

Λίαν συγκεκινημένος, βαθέως ώχριάσας, δια τους έπαίνους ο δ' Άλτερρός θέλει να άποκριθή να ευχαριστήση άλλ' ο γέρον δεν του δίδει καιρόν:

—Εις τός ευχαριστίας σου θα συνεχώσω τας ιδιχάς μου... Μύρω!

...Εις την κλήσιν του όνοματός της, ώσει έγνωρίζε περί τινος έπρόκειτο, με το πρόσωπόν της αίσηθώς χρωματισθέν δια ροδίνου χρώματος, ή νεάνις έγείρεται. Ο Δημήτριος λαμβάνει εις τας χείρας του τας δεξιάς χείρας των δύο νέων, ένώνει τα δάκτυλά των, και, ένθ' ο Ίωάννης έννοήσας επί τέλους κλονίζεται θαμβωθείς και έξεστηκώς, εκείνος φωνάζει μετ' άπαράμιλλου μεγαλειότητος, ώσει πράγματι εξέπληρου θυσιάαν:

—Παιδιά μου, νομίζω ότι ανταποκρίνομαι εις τα αισθήματα της καρδίας σας, καθιστώ μάρτυρας των αρραβώνων σας όλους αυτούς και όλας αυτας όστινες εύρισκονται εδώ... Μύρω, εκείνος τον όποιον εις το βάθος της ψυχής σου εξέλε-

ξες δια σύζυγόν σου, είναι άξιος σου, είναι άξιος δια την μόνη κόρην, ήτις μένει ακόμη εν τη ζωή εκ του αίματος του Άγησίλαου, δια την τελευταίαν Σπαρτιάτιδα.... Ο δ' Άλτερρός είναι ο κατιών άπόγονος των ένδόξων Λακεδαιμονίων, όχι μόνον ένεκα του αίματος, άλλ' έπίσης και ένεκα των άρετών του... Εις των προγόνων του υπήρξεν άδελφός εν όπλοις του ίδικου σου προγονου, εν τω ίδιω τούτω Μιστρά, όπου επανεύρεσ τα όπλα του... Δια μίαν φοράν ακόμη, και δι' υμών των δύο, ή Γαλλία και ή Έλλάς ένούνται δια δεσμών ιερών...

Με την κεραλήν ζακίσμένην, άγνοών, εάν ζή ή εάν όνειραύεται ο δ' Άλτερρός, αισθάνεται τα δάκτυλα της Μύρωσ έλαφρώς εις τα ιδικά του.

Είναι τόσον ζαλισμένος ώστε δεν εύρίσκει λέξεις να άπαντήση λαμβάνει μόνον την λεπτήν χείρα της μνηστής του και την θέτει εις τα χείλη του.

Να ζήσης, αδελφέ μου, του λέγει ο Μάρκος τεινων την χείρα.

Να ζήσουν! Να μās ζήσουν επαναλαμβάνει το πλήθος. Άλλ' ήδη ο τόνος της φωνής του Δημητρίου αίσηθώς τραχυθείς διακόπτει άποτόμως τας ευχάς.

—Τώρα, φερέτε μου τον προδότην! Είκοσι καλληκάρια άμέσως θραύουν τον κλωδόν του Καφάλη και τον σύρουν πρό των ποδών του. Άρχηγού:

(Έπεται συνέχεια).

Ένα είδος ανθρώπου διοκρίνεται εις το βάθος ενός κλωβού τοποθετημένου επάνω εις ένα άμάξι, το όποϊόν οι χωρικοί είχαν περικυκλώσει με περιέργειαν.

E. MOUTON

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΠΑΤΗΡΑ ΜΑΡΙΟΥ ΚΟΥΓΚΟΥΡΤΑΝ

(Συνέχεια εκ τού προηγουμένου).

“Ας μού φέρουν μπουκέτα από τὰ ωραιότερα τριαντάφυλλα, και ἐξ κηρία από δέκα οκάδας ἕκαστον!

— Δὲν εὐρίσκειται οὔτε ἓνα κερὶ εἰς ὄλην τὴν Μασσαλίαν, διέκοψε μία φωνή.

— Τότε ἄς φέρουν ἐξ πακέτα σπερματώστα από ἐξ οκάδας ἕκαστον. Καὶ τότε ὁλος ὁ κόσμος ἄς ἀδειάση τὸ δικαστήριον!

“Αγαπητέ μου φίλε, ποτὲ δὲν εἶχα ἴδει εἰς τὴν ζωὴν μου τὸν σωωτισμόν, πού ἐπηκολούθησε μόλις ἔδωκα αὐτὴν τὴν διαταγήν. “Ὅσο νὰ πῆς ἓνα ἢ αἶθουσα ἐκκενώθη!

Καὶ σὺς θὰ ἀκολουθήσετε εἰς τὸ προσκύνημα, διὰ νὰ ζητήσετε συγγνώμην από τὴν Παναγίαν, εἶπα εἰς τοὺς δικαστάς!

“Ἐβγάλα τότε τὰ ὑποδήματά μου και τίς κλίτσες μου.

Οἱ ναῦται μού ἐπράξαν τὸ ἴδιον ἐπίσης ἐξηγάγασα και ὅλα τὰ μέλη τοῦ ἐπαναστατικοῦ Δικαστηρίου νὰ βγάλουν τίς μπότες των. Ἐποποθέτησα τοὺς δυστυχεῖς αὐτοὺς εἰς τὸ μέσον των ναυτῶν μου, και ἀπρὺ μού ἔφεραν οἱ χωροφύλακες τὰ σπερματώστα και τὰ ἄνθη, ἀνάψαμεν τὰ σπερματώστα και ἐξεκινήσαμεν.

“Ὅταν διερχόμεθα από τὴν παραλίαν διέταξα τὸν δευτερον, ὁ ὁποῖος εὐρίσκειτο εἰς τὸ πλοῖον, ἐάν ἐντός τριῶν ὥρων δὲν ἐπανεέλθωμεν σῶοι, νὰ βάλῃ φωτιά εἰς τὴν μπαρούτη νὰ ἀνατινάξῃ τὴν Μασσαλίαν!

Τέλος ἐκάμαμε τὸν γύρον τοῦ λιμένος, ἐφθάσαμεν τὸν λόφον τῆς Νότρ-Ντάμ ντὲ λά Γκάρ.

“Ἀπειρον πλῆθος μᾶς ἠκολούθη: ἀλλὰ εἰς σεβαστὴν ἀπόστασιν. “Α, ἀγαπητέ μου φίλε, εἰς ποίαν κατάστασιν εὐρίσκετο ἡ Ἐκκλησία! Τὸ πᾶν εἶχε λεηλατηθῆ, ὁ βωμός ἦτο κατεστραμμένος και ὁ γῦρος εἶχε κλήρη ἀκαθαρσιῶν! Ἀλλὰ τοῦτο δὲν μᾶς ἐνδιέφερε ἐγωνατίσαμεν ὅλοι και προσηυχῆθημεν. Εἶπαμε τὸ «Πάτερ ἡμῶν» και τὸ «Θεοτόκε Παρθένε».

Ἀφοῦ ἐτελειώσαμεν τὴν προσευχὴν ἐβγάλαμε τὰ κηρία ἔμπροσθεν τοῦ βωμοῦ και κατέβημεν ἔπειτα με τὴν αὐτὴν τάξιν, ἐνῶ εἰς ἕκαστον βηματῶν ἀπόστασιν προηγείτο ἡμῶν τὸ πλῆθος, στρέφον από καιροῦ εἰς καιρὸν διὰ νὰ βλέπῃ.

Μόνον ἓνα πρόσωπον εἶχε τὸ θάρρος νὰ σταματήσῃ κατά τὴν διάβασίν μας. Ἦτο μία γυναῖκα. Εἶχε γονατίσει εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δρόμου και προσήχετο. Ἀνεγνώρισα τὴν γυναῖκα ἐκείνην, με τὴν ὁποίαν εἶχα συνομιλήσει τὴν προηγούμενην νύκτα τῆς ἔκλεισα τὸ μάτι διὰ νὰ καταλάβῃ ὅτι ἦμουν ἐγώ, ἀλλὰ δὲν τῆς εἶπα λέξιν φοβηθεῖς μήπως τὴν ἀπογεφαλίσουν, ὅταν θὰ ἀνεχώρουν.

Ἐπὶ τέλους ἐφθάσαμεν εἰς τὴν παραλίαν εἰς τὸ μέρος ὅπου εὐρίσκειτο τὸ πλοῖόν μου. Ἐμπαρκάρισα ὅλους τοὺς δικαστάς με ὅλας τὰς ἀναγκαίας προφυλάξεις, οἱ δικασταὶ ἀνῆλθον πρῶτοι κατόπιν ὁ Ἐπίτροπος και ὕστερον ἐγώ με τοὺς ναῦτας μου.

Ἐκῆνταξά τὸ ὡρολόγι μου ἦτο δέκα και ἑπτὰ λεπτά. Τότε ἐκάλεσα τοὺς ἀρχαλῶτους μου.

Μία γράια γυναῖκα ἦτο γονατισμένη εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δρόμου.

Εἶναι στὸ χέρι μου, εἶπα, νὰ σᾶς ἐξαφανίσω ὅλους και εἰςζεύρω ὅτι θὰ ἔκαμα σπουδαίαν ἐκδόουλεσιν εἰς τὴν πατρίδα μου με αὐτό. Ἀλλὰ καίτοι εἶναι τόσο ἐφθνήν τὸ τομᾶρι σας, μού χρησιμεύει ἀκόμη και θὰ τὸ φυλάξω ὀλίγον διὰ τὴν ἀσφάλειαν ἐμοῦ και των γενναίων ναυτῶν μου διὰ τοὺς ὁποῖους ἐγώ νὰ δώσω λόγον εἰς τὸν Θεόν. Λοιπόν, θὰ γράψετε, ὅτι χάριν τῆς ἀσφαλείας μου σᾶς ὀδηγῶ ὀλίγα μίλια μακρὰν εἰς τὴν θάλασσαν και ἐκεῖ θὰ σᾶς ἐπιβιάσω εἰς τὸ πλοιαρίον σας και θὰ σᾶς ἀφήσω ἐλευθέρους, θὰ γράψετε ἐπίσης ὅτι, ἐν κατὰ τὸ διάστημα πού θὰ εἴσθε εἰς τὸ πλοῖον ἐπιχειρήσουν ἔστω και τὴν ἐλαχίστην ἀπόπειραν κατ' αὐτοῦ θὰ σᾶς κρεμάσω ὅλους. Ἐτελείωσα!

Τώρα ὑπάγω νὰ ἐτοιμασθῶ πρὸς ἀναχώρησιν, διὰ νὰ ἐξέλθω τοῦ λιμένος. Θὰ ὑψώσω τὴν λευκὴν σημαίαν μου, καὶ δὲ φρουριά σας θὰ τὴν χαιρετήσουν δι' εἰκοσι και ἑνὸς κανονιοβολισμῶν πρὸς τιμὴν τῆς Νότρ-Ντάμ ντὲ λά Γκάρ. Ἀκούσατε; αὐτὰ θέλω νὰ γράψετε.

Μετὰ μίαν ὥραν διερχόμεθα από κάτω από τὰ φρούρια ὑπὸ τὴν ἴχον των κανονίων, τὰ ὁποῖα μᾶς ἔχαιρετοῦσαν! Ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος, τὸ δὲ πλοῖόν μου κλῖνον πρὸς τὸ ἐν μέρος, ἔπερνε δρόμο με τὰ ἀνοικτὰ πανιά του, ἐγύρισα πρὸς τὸν Ναὸν τῆς Παναγίας και ἀπέτεινα τοὺς ἐξῆς λόγους:

«Σὲ εὐχαριστῶ ἐξ ὅλης καρδίας, καλὴ μου Μητέρα, διότι με ἐγλύτωσες από τρομερὸν κίνδυνον, πίστευσέ με, ὅτι ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὴν μεγάλην αὐτὴν εὐεργεσίαν σου, μέχρι τῆς τελευταίας πνεύης μου. Ὑπόμεινον και τοῦτο δὲν θὰ διαρκέσει πάντοτε. Ὁ ἱερός βωμός σου θὰ ἀναγεννηθῇ ἐντός ὀλίγου πλέον λαμπρὸς και πλέον τιμημένος καθόσον, ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν ναῦται εἰς τὴν θάλασσαν, θὰ ὑπάρχῃ πάντοτε εἰς τὸν οὐρανὸν μία Ἀγία Παρθένος διὰ νὰ τοὺς προστατεύῃ από τοὺς κινδύνους.— Σὲ εὐχαριστῶ Παναγία μου.»

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΤΟΥ ΑΥΓΑΝΙΣΤΑΝ

Τὴν 17ην Μαρτίου 1828, ἡμέραν πέμπτην, κατὰ τὰς τρεῖς ὥρας και 30 λεπτά περίπου εἰσέρχεται εἰς τὸν λιμένα τῆς Μασσαλίας ἐν θαλαμηγὸν πλοῖον (γάλκτ) μίας ἀφαντάστου ναυπηγητικῆς τελειότητος και πολυτελείας. Τὴν στιγμήν δὲ ἀκριβῶς, κατὰ τὴν ὁποίαν εἰσέρχεται ὑποκάτω από τὸν μεγάλον πύργον τοῦ φρουρίου ἓνα σφύριγμα ἠκούσθη από τὴν βάσιν τοῦ ἰστοῦ του και ἀμέσως τὰ πανιά του ἐδιπλώθησαν ὡς πτερὰ πτηνοῦ, ἢ ὡς θὰ ἔλεγε ἓνας φαντασιόπληκτος, ὡς πλέγματα ἀράχνης τευτωμένα ἐπὶ τῆς ράβδου μίας νεραίδας. Κατόπιν ἐπροχώρησε μεγαλοπρεπῶς διὰ μόνος τῆς κτηθείσης ταχύτητός του, ἐφθασεν ἔως τὸ μέσον τοῦ λιμένος και εἰς δευτερον σφύριγμα ἠγκυροβόλησε.

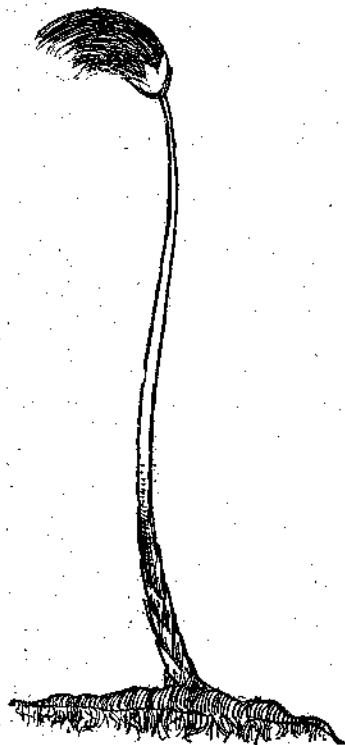
Κατὰ τὴν ἴδιαν στιγμήν, από τὴν ὀπισθίαν πλευράν τοῦ πλοίου, ὅπου ἦτο κρεμασμένον, κατεβιάσθη εἰς τὴν θάλασσαν ἐν ἀκίτιον μονόξυλον βερνικωμένον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπήδησαν ἓνας κωπηλάτης, ὅστις, ἀφοῦ ἔκαμε ἓνα γύρον περίξ τοῦ πλοίου, διηρθώθη μετὰ ταχύτητος εἰς τὴν ἀποβάθραν τῆς Κανατιέρας.

(Ἐπεται συνέχεια).

Ο ΠΑΠΥΡΟΣ

Αἰγυπτιακὸς Πάπυρος. Ἐτη πολλά, πάρα πολλά ἐβασανίζοντο εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐποχὴν οἱ ἄνθρωποι διὰ νὰ εὕρουν ἓνα πρᾶγμα κατάλληλον νὰ γράφουν ἐπάνω.

Δὲν θὰ εἶναι ὑπερβολή, ἂν σᾶς εἶπω ὅτι ἐπὶ τρεῖς χιλιάδες ἔτη τὰ καυμένα τὰ παιδάκια ἐβασανίζοντο νὰ γράφουν εἰς πλάκες, σαπίδες, κεραμίδια, φύλλα μελιόδου και δένδρων διαφόρων (2500 π. Χ. ἔως τὰ 600 π. Χ.).

Αἰγυπτιακὸς Πάπυρος

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι εἰς τὰ τέλματα τοῦ Δέλτα τοῦ Νεῖλου ὑπῆρχε ἓνα δένδρον, τὸ ὁποῖον οἱ Αἰγύπτιοι ὠνόμαζον πάπα ἢ βίβλον και ἀπὸ τὸ ὁποῖον κατεσκευάζον ἀπὸ ἀρχαιοτάτης ἐποχῆς ἓνα εἶδος σκληροῦ χαρτοῦ, ἀλλὰ ἦτο τόσο σπάνιον τὸ χαρτί αὐτὸ και τόσο ἀκριβὸν, ὅπου μόνον ὡς πολυτέλειαν τὸ μεταχειρίζοντο καὶ οἱ πλούσιοι εἰς τὴν Αἴγυπτον.

Ὁ ἄλλος κόσμος οὔτε τὸ εἰσέφερε.

Ὁ πάπας ἢ πάπυρος, ὅπως ἐλέγετο ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας, ἦτο ἓνα μικρὸν δένδρον 2—2,50 μέτρων ὕψους χωρὶς φύλλα. Ὁ κορμός του, ὁ ὁποῖος ἦτο γονόρος ὡς τὸ χέρι μας, ἦτο τριγωνοειδὴς και εἰς τὴν κρυφὴν κατέληγε εἰς κόμην λοφοειδῆ. Ἐφύετο μόνον εἰς τὰ ἐλώδη μέρη τῆς Αἰγύπτου, τῆς Νουβίας, τῆς Ἀβυσσινίας και βραδύτερον τῆς Σικελίας.

Ἀπὸ τὴν ρίζαν του κατεσκευάζον διάφορα οικιακὰ σκεύη. Τὴν καρδίαν τοῦ κορμοῦ του τὴν ἔτρωγον. Ἀπὸ τὴν κόμην του κατεσκευάζον στεφάνους των θεῶν των. Πολυτιμότετος ὅμως ἦτο ὁ κορμός του. Αὐτὸν τὸν ἐσχίζον εὐκόλα εἰς λωρίδας—λέγω δὲ εὐκόλα, διότι ὅλα τὰ μικρὰ δένδρα, τὰ ὁποῖα εἶναι μέσα εἰς τὸ νερὸ κίττονται εὐκόλα. Με τὰς λωρίδας αὐτάς ἔκαμον διάφορα πρᾶγματα. Παραδείγματος χάριν ψάθες, στρωματόπανα, πανιά πλοίων, ἀκόμη και φορέματα, σχοινιά και χαρτί.

Τὸ σχοινὶ με τὸ ὁποῖον ὁ Ὀδυσσεὺς ἔδωσε τὰς θύρας τῆς στοᾶς των ἀνακτόρων του, ὅτε ἐφόνευσε τοὺς μνηστήρας τῆς συζύγου του Πηνελόπης, ἦτο ἀπὸ πάπυρου.

Ἀπὸ τὰ 300 π. Χ. ὁ πάπυρος ἤρχισε νὰ διαδίδεται. Οἱ Αἰγύπτιοι ἐπέδωσαν εἰς τὴν συστηματικὴν καλλιέργειάν του. Ἐσχηματίσθησαν μεγάλα βιομηχανικὰ κατστήματα, τὰ ὁποῖα κατεσκευάζον ἀπὸ τὸν πάπυρον χαρτί, κατ' ἀρχὰς ρόλους και κατόπιν φύλλα. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ζήτησις του ἦτο μεγάλη ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ τότε ἀνεπτυγμένου κόσμου ἐπὶ των Ἑλλήνων, των Ρωμαίων, των κατοίκων τῆς Μ. Ἀσίας κλπ. ἡ Αἰγυπτιακὴ Κυβέρνησις διὰ νὰ κερδίξῃ πολλὰ χρήματα, ἔκαμε τὸν πάπυρον μονοπώλιον. Δι-

αὐτὸ οἱ πάπυροι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης φέρουν εἰς τὸ μέσον γραμμὰτα ὅπως τὰ χαρτόσημα τὰ ἰδικὰ μας.

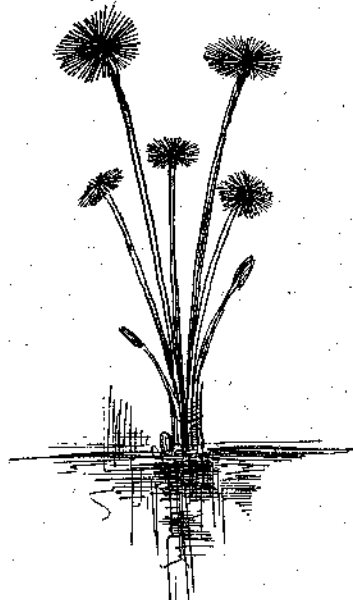
Σικελικὸς πάπυρος. Ἀπὸ τὰ 827 ὅπου οἱ Ἄραβες (Σαρακηνοὶ) κατέκτησαν τὴν Σικελίαν ἀνεπιτύχη και ἐκεῖ βιομηχανία μικρὰ πάπυρου, ἡ ὁποία διήρκεσε 800 περίπου ἔτη. Οἱ Ἄραβες μετέφερον ἀπὸ τὸ Δέλτα τοῦ Νεῖλου φυτῶρια πάπυρου και τὰ μετεφύτευσαν εἰς τὰ ἔλη ἐνδὸς ποταμοῦ τῆς Σικελίας, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὰς φυτείας τοῦ πάπυρου ὅπου ἀνεπτύχθησαν ὠνομάσθη ποταμὸς Παπύριος. Ὁ ποταμὸς ὅμως αὐτὸς ἐξηράνθη κατὰ τὰ 1600 και ἀπὸ τότε ἐξηφανίσθη και ὁ πάπυρος ἀπὸ τὴν Σικελίαν.

Σήμερον φέεται ὁ πάπυρος εἰς τὰς Συρακούσας.

Ἀπὸ πού παράγεται ἡ λέξις βιβλίον. Εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐχρησιμοποιοῦν τὸν πάπυρον εἰς τὸ νὰ γράφουν ἐπ' αὐτοῦ τὰ θεησκευτικὰ βιβλία ὡς τὰ πολυτιμότερα. Εἰς τοὺς πάπυρους αὐτοὺς διετηρήθη τὸ Αἰγυπτιακὸν ὄνομα τοῦ πάπυρου βίβλος. Βίβλους λοιπόν ὠνόμαζον τὰ ἐπὶ πάπυρου γεγραμμένα θεησκευτικὰ βιβλία.

Ἐκτοτε βίβλος ὠνομάζετο κάθε βιβλίον ἐπὶ πάπυρου και κατόπιν μετὰ τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ πάπυρου ὑπὸ τοῦ χαρτοῦ ἔμεινε ἡ ὀνομασία αὐτή.

Οἱ Εὐρωπαῖοι διετήρησαν τὸ ὄνομα τοῦ πάπυρου εἰς τὴν ὀνομασίαν τοῦ χαρτοῦ. Οἱ Γάλλοι τὸ χαρτί τὸ λέγουσιν papier (παπέ), οἱ Γερμανοὶ papier (παπίρ), οἱ Ἄγγλοι paper (πέιπερ) κλπ.

Σικελικὸς Πάπυρος

ΠΟΝΗΡΑ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ἡ Μητέρα. — Γεώργε, με δύο χαφίες ἐκατάπις τὴν πᾶστα σου, ἂν ἓνας σωστὸς λαίμαργος, και κινδυνεύεις ν' ἀρρωστήσης. Πρέπει λοιπόν νὰ σὲ τιμωρήσω! Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ πᾶς νὰ παίξῃς.

Γεώργος. — Κι' ἂν φάγω, μαρὰ, και ἄλλη μία πᾶστα σιγὰ θὰ με ἀφίσης νὰ πάω νὰ παίξω;

ΠΑΙΔΙΚΗ ΣΟΦΙΑ

Δύο μικροὶ μαθηταί, ὁ Κωστάκης και ὁ Πέτρος συνεζήτησαν εἰς τὸν δρόμον, και ὁ Πέτρος θελων νὰ δεῖξῃ μίαν ἐξυπνάδα λέγει εἰς τὸν Κωστάκην:

— Ἐγὼ εἰσέφυρα ἓνα μικρὸ πού τρέφεται μόνον με γάλα ἐλέφαντος!

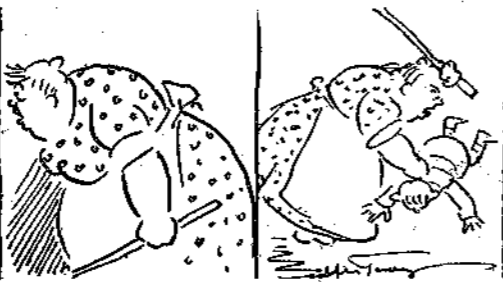
— Ἀλήθεια! και ποῖο εἶναι αὐτὸ τὸ μικρὸ; — Τὸ μικρὸ τοῦ ἐλέφαντος!

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ.—Μάνα μου, γλυκειά μου μάνα, που είσαι να ιδής τα χάλια μας... Έγραφε ο στρατιώτης από το πεδίο της μάχης στη μάνα του. Το έλαβε η δυστυχισμένη μάνα το γράμμα απ' τα χέρια του ταχυδρόμου με μια κρυφή χυρά στην καρδιά της, κι έτρεξε βιαστικά-βιαστικά στο σπίτι να το διαβάσει, να ιδη τι της γράφει το παιδί της από τον πόλεμο, που έχει τόσο καιρό να το ιδη. Με μια λαχτάρα έσχισε το φάκελλο που έκλειε τα αίσθηματά του γιου της μ'όλους έφθασε στο σπίτι προσηλώθηκε όλη στο διάβαμα. Μετα τα σχετικά, έφθασε και εις το κύριον μέρος της επιστολής. «Μάνα μου, γλυκειά μου μάνα, έγραφε ο στρατιώτης, που είσαι να ιδής τα χάλια μας, την κατάσταση μας, που υποφέρουμε χωρίς καμμίαν διαμαρτυριαν για την γλυκειά μας την πατρίδα...» Έτριξε η καρδιά της μάνας, όταν έδιάβασε την περίοδο αυτή. Δύο χονδρά δάκρυα έφάνησαν στα μάτια της, δάκρυα πένου, στοργής μητρικής, τα γυάλισαν, και κύλισαν έπειτα στα σουφρωμένα μάγουλά της.

Το παιδί της υπέφερε στον πόλεμο. «Που είσαι να ιδής τα χάλια μας!» «Α σ' αυτή την φαντασία, ρίγος την καταλάμβανε. Α-

νατρίγιαζε όλοκληρο το κορμί της, και έσφιγγε το γράμμα στην καρδιά της, νομίζουσα πως με το σφίξιμο αυτό έσφιγγε τον ίδιο τον γιό της, σαν να ήθελε να έμποδίσω τον κίνδυνον που επρόκειτο να τον προσβάλλη.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

Φαντάζεται τον γιό της να πολεμά στο κρυσ όλη την ημέρα με το τουφέκι στα χέρια έκτεθειμένον στα βόλια του έχθρου, στο χάρο, που από στιγμή σε στιγμή τον προεφύλαγε.

Να πολεμά με τον έχθρο, να πολεμά με το κρυσ, τον απολέμητον αυτόν έχθρον, χωρίς αυτή να είναι εκεί σιμά του, να του χαϊδέψη το μπαρουτοκαπνισμένο μέτωπό του....

Ν. Σακελλάριος

ΕΔΩ ΠΙΣΤΕ.— Ήσαν μίαν φοράν δύο τυφλοί, τους οποίους συνήνωσεν η δυστυχία των. Έπήγατιναν λοιπόν μαζί. Ένας δέ πιστός σκύλλος έχρησίμευεν ως οδηγός και εις τους δύο.

Ένα βράδυ όπου έμετρούσαν δ,τι έμάζεψαν όλην την ημέραν από την έλεημοσύνη των διαδοτών, ένα νικελ λεπτον εξέφυγεν από τα χέρια των και έπασε μέσα εις το παρά τους πόδας των μικρό ποταμάκι.

Συ πταίσις λέγει προς τον άλλον, εκείνος από του οποίου τα χέρια εξέφυγε το εικοςάλεπτον.

Όχι εσύ πταίσις, όπου εξέφυγε από τα χέρια σου! Έσύ μ' έσκούνησες.

Έγώ; φέμματα λέγεις. Και έτσι οι δύο τυφλοί από λόγο σε λόγο έφθασαν μέχρι του σημείου να χωρισθουν.

Έχώρισαν. Έτραβήξε ο ένας δεξιά και ο άλλος αριστερά.

Δέν ειχον όμως προχωρήσει όλίγα βήματα και εκτύπη-

σαν ο μόν ένας εις μίαν πέτραν ο δέ άλλος εις τον κορμό ενός δένδρου.

Έδω Πιστέ! φωνάζει τον σκύλλον ο ένας. Πιστέ έδω! φωνάζει ο άλλος άμέσως.

Ο Πιστός όμως, ο οποίος είχε λάβει τόσες θωπίες από τα χέρια του ενός τυφλού όσας και από του άλλου, δέν ήξευρεν εις ποιον να υπακούσση, και ήρχισε να γαυγίξη χωρίς να κινήται από την θέσιν του.

Αφού έβασανίσθησαν οι δύο τυφλοί επί πολλήν ώραν, άπεφάσισαν να συμφιλιωθουν πάλιν. Όταν δέ ψηλαφητά, έφθασεν ο ένας κοντά εις τον άλλον, έτρεξε και ο πιστός με χαράν μαζί των και άρχισαν πάλιν και οι τρεις μαζί τον δρόμον των.

Ο. Βισδικουνάκης.

ΠΑΡΑ ΠΟΥ ΕΒΙΑΣΘΗ.— Ο Μίμης πεινά πεινά πολύ και η υπηρέτρια του έστρωσε τραπέζι να φάγη. Μέσα εις ένα πιάτο του έφερε κρέας ψητό, πολύ ώραιο έπειτα έβγήκε να πάρη ένα ποτήρι γιατί δέν φθάνει μόνον να τρώγη κανείς, πρέπει και να πίνη.

Άλλ' ο Μίμης δέν έχει ύπομονήν η μυρωδιά του κρέατος τον κτυπά στην μύτη και του γαργαλίζει την όρεξιν.

Δέν τραβά το τραπέζο μα να υλο νάρθη κοντά το πιάτο, να φάγω και χωρίς την υπηρέτρια; λέγει με τον γουόν του ο κύριος Μίμης.

Το τραβά δυνατά, άλλ' αντί να έλθη κοντά του το πιάτο

πίπτει η μποτίλια με το νερό. Το νερό χύνεται και βρέχει το τραπέζο,μάνδυλον, την πετσέτα και τα φορέματα του Μίμη. Ο Μίμης γίνεται παππι και βάζει τις φωνές από το κρυσ του. Φθάνει η υπηρέτρια με το ποτήρι εις το χέρι και βλέπει τον Μίμη εις αυτήν την κατάσταση.

— Γρήγορα, γρήγορα πρέπει να σου αλλάξω ρούχα να μη κρυσώσες, του λέγει.

Τώρα το ψητό; περιμένει και η πείνα του Μίμη; Κ' εκείνη περιμένει. Αν δέν έδιόχτετο, αν δέν έτραβούσε το τραπέζο,μάνδυλο να χυθη το νερό, τότε θα έτρωγε.

Τώρα αλλάζει φορέματα, και το ψητό κρουώνει, και η κοιλιά του γουργουρίζει από την πείνα! Τι καλά που θα ήτο αν ειχεν όλίγην ύπομονήν. Ποιος του πταίσι;

Δέτερος Ν. Ταγκαλάκης

ΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ο Τάκης εξετάζεται εις την ιστοριαν, αλλά δέν εύρει τίποτε και ο διδάσκαλος λέγει τα περισσότερα: Μά παιδί μου, του λέγει ο διδάσκαλος του, όλα τα είπα εγώ, και συ δέν είπες τίποτε.

Και ο Τάκης: Μά, μάς είπες, να ακούωμε πολλά και να λέγωμεν λόγια;

Αθ. Έμμ. Βενιαμίνης.

Εις το σπίτι ελήφθη τηλεγράφημα του άπόντος

πατρός,αγγέλλοντος την προσεχή άφιξιν του και ο μικρός Τάκης.

— Καλέ μην πιστεύης, μαμά! Δέν είναι αυτά γράμματα του μπαμπά! **Σεντεμένιο Έλληνόπουλο.**

Διδάσκαλος. — Έπτά και τρία πόσα κάμνουν Γιάννη;

Ο μικρός Γιάννης. — Ένδεκα.

Διδάσκαλος.

— Για πόσους. Μήπως κάμνουν δέκα;

Γιάννης. —

Όχι, πέντε και πέντε κάμνουν δέκα!

Έλλιάβετ Κουρμπέλη.

Η μικρά Νίνα επιστρέφει από την Εκκλησιαν.

— Δουπόν, την έρωτά η μητέρα της, παρεκάλεσες καλά τον Θεόν;

— Μά δέν ήτο εκεί, μαμά μόνον ένας παπάς ήτο.

Φρ. Βαΐκος.

— Γιαγιά, βλέπεις και συ όνειρα; — Πώς, βλέπω γιατί;

— Μά πως βλέπεις, αφ' ου κάθε βράδυ βγαίνεις τα γυαλιά σου; Αί; **Ν. Μασουρίδης.**

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΙΧΝΟΓΡΑΦΙΑΣ

Η προκειμένη εικών είναι το διαγώνισμα. Οι λοιποι όροι είναι οι αυτοί με τον πρώτον διαγωνισμόν της σελίδος 27.

Το Ιχνογράφημά σας πρέπει να το λάβω μέχρι της 15 Μαΐου. Οι άγορασται μαζί με Ιχνογράφημά των πρέπει να μου στείλουν και 10λεπτον γραμματόσημον.

ΑΤΙΣΙΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ 37ου ΦΥΛΛΟΥ

ΦΕΙΔΙΑΣ.

- ΔΟΡΚΑΣ = δ
- ΠΗΠΟΣ = ι
- ΙΧΘΥΣ = ι
- ΕΛΕΦΑΣ = ε-φ-α-σ.

ΟΡΘΗ ΛΥΣΙΝ ΕΣΤΙΜΑΝ ΟΙ: Αθηνών: Δοξαμένη Έλλάς, Γ. Παπανδρέου, Έλπις και Άντ. Εθαγγελάτος, Γρηγόριος Λιβιεράτος, Ξενοφών Αθηναίος, Κασ. Κουρούκλης, Πολ. Χατζηγιαννάκης, Κωνσταντίνος Παλατιολόγος, Λεωνίδας, Γ. Καρανίκας. Αθ. Πανούσης, Τελευταία Σπαρτιάτις, Θ. Βετσικουνάκης, Ι. Χαριτάκης, Ν. Κουτσιβέλης, Αεροναυτοπούλα, Ταυγέτη. Ρήγας Φεραίος, Έμμ. Μαντόλας. Αιματομένο Είφος, Έκτανήσιος, Π. Στριπτός, Χαρ. Γ. Έμμανουήλ, Β. Έπ. Λάσκος Στελ. Α. Τηγέπουλος, Π. Κουρμπέλης, Παύλος Μελάς, Γ. Καλλάρης, Πορθητής της Τροίας. Πετραιώς: Ν. Π. Χρυσάφοπουλος, Εόθ. Στάθης, Έμ. Καρατζάς,

Ηλ. Γεωργιάδης, Πόπη Φαρά, Θεμιστοκλής. Γ. Ίωακείμ, Ξένη Θ. Φιντικιάκη, Τακτικός άγοραστής. Γ. Σ. Μπέσης. Άργους: Άνδρ. Δημόπουλος, Άθων. Παναγιωτόπουλος, Ν. Μασουρίδης, Άλέξ. Άλωνιστιώτης, Άθ. Μασαγκός, Κ. Λομβαρδιάς, Άνδρέας Λεονάρδος, Δ. Χουλιαράς, Ν. Χρ. Λύγδας, Β. Τσαλούφος. Μάνδρας: Γαρυφαλιά Σταμίδου. Γυθείου: Εύστ. Μονεμβασιτίης. Τριπόλεως: Πέτρος Ταγκαλάκης, Σόλων Σπυρόπουλος, Περ. Πετούνης. Δερβενίου: Κ. Α. Άδαμόπουλος, Ν. Α. Άδαμόπουλος, Λεων. Α. Άδαμόπουλος. Μεσσήνης: Θ. Θεοδωρόπουλος, Γ. Κατσούλης, Β. Μαμουνής. Άργουσιου: Ν. Τετνεός. Λαρίσσης: Άλέξ. Λαζανάς. Βόλου: Γ. και Ι. Μουκάκος. Κερκύρας: Λεοντόκαρδος, Σπυρ. Χαλιόπουλος, Ζαΐρα Κοσκινα. Λαυρείου: Χρ. Τσελώνης, Νικ. Δρούγκας, Γ. Λουμπόπουλος, Δέλα Κασιμάτη, Ιάσων Καραμήτσας, Νίνα Ζερβάκου, Στ. Λαριάς. Σπινθήρ. Ιθάκης: Γερ. Φερρεντίνο, Πύργου: Ζαφ. Παπαμιχαλόπουλος, Κ. Κωνσταντόπουλος, Άνδρ. Μαγιόπουλος, Δ. Κωνσταντόπουλος, Γ. Ζώρας, Θεανώ Ζώρα.

Σοφικού: Πώς, Έρωσ της Πατρίδος, Σ. Α. Σοφός. Καΐρου: Ναύτης του Αιγαίου. Ηλιουπόλεως: Άστήρ. Γαργαλιάνων: Άλέξ Ζάννης, Ι. και Μάρθα Σ. Παπαχριστοφίλου. Κυπαρισσίας: Εύστ. Θεοδωρακόπουλος, Δ. Κ. Κενός, Γ. Λυρατζής. Μεσολογγίου: Θεόδ. Π. Οικονόμου. Κορίνθου: Δανάη Ι. Δημητρακοπούλου, Παύλος Ι. Δημητρακόπουλος. Κάμπου: Κ. Παναγιούλας. Πατρών: Άνδρείος Εύζωνος, Γερ. Δρακόπουλος. Λευκωσίας: Πολιτικός Άστήρ. Ν. Φαλήρου: Χ. Ζαχαριάδης.

Εκ τούτων ενέρδιον διά κλήρον οι: Γ. Κολάκης (ένα Έλληνοαγγλικόν Λεξιόν χρυσόδετον). Δ. Κωνσταντόπουλος (Άνένδοτα Παράσχου). Δ. Χουλιαράς (Είς χειμόν εις τους πάγους Βέρον δεδ.). Ζαΐρα Κοσκινα (Παιδικόν Θέατρον Κούρτη). Σολ. Σπυρόπουλος (ένα τεύχος του «Καλλιτέχνου»).

ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΚΑΛΗΣ

Αγαπητά μου Ανήμια,

Η σημερινή μας Μαγική Εικόνα είναι ζωγραφιά μιας μαγευτικής Έπαυσης ενός Τούρκου Μπέη από την Νέαν Ελλάδα. Μου την έστειλε ένας έφεδρος ύπολοχαγός φίλος του Παιδ. Αστέρου, ο οποίος την ζωγράφισε. Είς το γράμμα του μου γράφει να σας ερωτήσω κατά ποίαν ώραν

έκαμε την ζωγραφιάν; δηλ. πρωί, μεσημέρι, βράδυ, προ του μεσονυκτίου, τα μεσάνυχτα, μετά τα μεσάνυχτα κλπ.

Παρατηρήσετε τα σημεία του ορίζοντος όπου είναι επάνω εις την στέγην και την Σελήνην όπου φαίνεται εις τον ούρανόν και θα το εύρετε άμεσα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

1) Μαγική Εικόνα άνευ εικόνας. Παιδιά, Γιώργω, Έλλη, Νίκο, Σωτήρη, τί στρατός είν' αυτός που περνά; Δεν ξέρουμε. Μά σας το είπα!

Γ. Διαμαντίκος.

2) * * * * * αρχαίον όπλον
 * * * * * Ίερά πόλις
 * * * * * έπιρρημα
 * * * * * συλλαβή
 * * * * * σύμφωνον

Καθέτως και όρίζοντως είναι το ίδιον.

Έδωκ. Θεοδωρόπουλος.

3) Ποιον είναι το αντίθετον του 2;

Ηρακλής Κότσινας

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ 37ου ΦΥΛΛΟΥ

1. Ζήτω ή Πατρίς,
2. Χοήμα—ρήμα.
3. Ήττα.

ΤΑΞ 3 ΛΥΣΕΙΣ ΕΣΤΕΙΜΑΝ ΟΡΘΑΙ ΟΙ: 'Αθηνών: Δοξαζμένη Έλλάς, Χρ. Άγγ. Γρηγορόπουλος, Έπιτανήσιος, Π. Κουρμπέλης, Γ. Καρανίκας, Ξενοφών 'Αθηναίος, Κωνσταντίνος Παλαιολόγος, Δεωνίδας, Ρήγας Φεραίος, Ταυγάτης, Ν. Κουταϊβέλης, Αεροναυτοπούλα, Ι. Χαριτάκης, Τελευταία Σπαρτιατίς, Λαμ. Λάμπρου. Φιλόπατρις Έλληνοπούλα, Ρίνα Άλκατου, Έμ. Μασόλας, Αίματωμένο Ξίφος, Γ. Παπανδρέου, Στελ. Τεγόπουλος, Παύλος Μελάς, Πειραιώς

Εύθ. Στάθης, Έμ. Καρατζός. Λαυρείου: Παν. Αούρβαζ, Άννα και Μαργαρώ Χαχάλη. Άργους: Θ. Ψυχογιός, Άθ. Παναγιωτόπουλος. Παρ. Κουμπάρουλης, Άθ. Μαραγκός, Γ. Νικολίτσας, Ν, Μασουρίδης, Άνδρ. Λεονάρδος. Μάνδρας: Γαρ. Σταμίδου. Τριπόλεως: Π. Ταγκαλάκης, Σολ. Σποράπουλος, Έμπορος. Μεσσήνης: Γ. Κατσούλης. Άνόνημος

και χωρίς διεύθυνσιν. Δερβενίου: Λεων. Α. Άδαμόπουλος, Ν. Α. Άδαμόπουλος, Κ. Α. Άδαμόπουλος, Χρ. Α. Άδαμόπουλος. Λαμίας: Σπινθήρ. Γαργαλιάνων: Άλεξ. Ζάννης, Φ. Τσαγκάρης. Προκ. Κριθαράς, Ι. και Μάρθα Παπαχριστοφίλου. Ήλιουπόλεως: Άντ. Βιτώρης, Ναύτης του Αιγαίου. Σοφικού: Ήως, Έβρος της Πατρίδος, Σ. Σοφός. Μεσολογγίου: Θ. Π. Οικονόμου. Πατρών: Γερ. Δρακόπουλος. Κυπαρισσίας: Γ. Λουιτζής, Δ. Κ. Κενός. Έδωκ. Θεοδωρακόπουλος. Κορίνθου: Π. Ι. Δημητρακόπουλος.

Έκ τούτων έκέρδιον οι: Κ. Κενός (ένα Έλληνοαγγλικόν Δεξικόν χρυσοδοτον). Φ. Τσαγκάρης (Άνέκδοτα Παράσχου τόμ. 2).

ΚΑΙ ΤΑΞ ΔΥΟ ΛΥΣΕΙΣ ΕΣΤΕΙΜΑΝ ΟΡΘΑΙ ΟΙ: 'Αθηνών: Πορθητής της Τροίας, Γρ. Λιθιεράτος, Έλπις και Άντ. Ευαγγελάτος, Α. Δροσόπουλος. Βόλου: Γ. και Ι. Μρουκάκος. Λαυρείου: Δ. Γκόρος, Ίάσων Καραμήτσας, Α. και Μ. Βάρκα, Νικολέττα Βλάχου. Άργους: Β. Πήττας. Γυθείου: Δ. Νικολόπουλος. Κερκύρας: Λεοντόκλαδος. Λαρίσης. Άλέξ. Λαζανάς. Πειραιώς: Ν. Χρυσάφοπουλος, Ξένη Θ. Φιντικιάκη,

Γ. Ίωακείμ. Λευκαδίας: Πολιτικός Άστήρ. Πατρών: Άνδρέας Εύζωνος. Κάμπου: Κ. Παναγιουλίας. Χαλιβδος: Ζωΐτσα Μιχαήλ. Νέου Φαλήρου: Χ. Ζαχαριάδης.

Έκ τούτων έκέρδιον διά κλήρον οι: Ν. Χρυσάφοπουλος (Είς χειμών εις τους αγώνος Βθον δεδωμένον) Πορθητής της Τροίας (Παιδικόν θέατρον Γ. Κούρη).

ΤΗΝ ΜΙΑΝ ΜΟΝΗΝ ΛΥΣΙΝ ΕΣΤΕΙΜΑΝ ΟΡΘΗΝ ΟΙ: 'Αθηνών: Θ. Βιτσικουνάκης, Χαρ. Γ. Έμμανουήλ. Πειραιώς: Β. Μούτσινος. Λαυρείου: Γ. Δουρμπόπουλος, Ν. Δρούγκας, Γ. Τζαβελάκος, Έλένη Καραγεωργίου. Στ. Νυχιάς.

Έκ τούτων έκέρδιος διά κλήρον ό: Θ. Βιτσικουνάκης (έν τεύχος του «Καλλιτέχνου»).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Σήμερον έχω να σας άναγγείλω ένα εύχάριστον ότι δηλ. άπερασίση ήριστικώς ή Ίδρυσις Συλλόγων προς διάδοσιν του Παιδικού Αστέρου. Ο πρώτος μάλιστα Σύλλογος όπου ενεκρίθη είναι εις την Τρίπολιν, υπό το όνομα Σύλλογος ή Δόξα με πρόεδρον τον Φειδ. Συλλιμνώτην, αντιπρόεδρον τον Γ. Διαμαντίκον, γραμματέα τον Π. Ταγκαλάκη.

Έυπωσάμεν και παλοῦμεν Καταστατικά Συλλόγων, προς λ. 3. Άποδείξει ειςπράξεως προς λ. 1 και Διπλώματα προς λ. 5. Τα Καταστατικά δι' όλους τους Συλλόγους είναι τα αυτά. Δείγμα στέλλομεν δωρεάν.

Χαριτά λύσεων εύρισκονται εις τα εξής βιβλιοπωλεία. Έν Πειραιεί Ήλιάδου και Σώμου, Θ. Φιντικιάκη. Έν Κορίνθω Άδελ. Σκουτέρη. Έν Ναυπλίω. Ν. Χριστοπούλου. Έν Άργει Π. Παρασκευοπούλου, Άναρ. Τημελή. Έν Τριπόλει Π. Σταυροπούλου, Σύλλογον ή Δόξα. Έν Καλάμιας Μανίνου και Βενινοπούλου. Έν Κυπαρισσία Άντ. Ρωμάνου. Έν Πύργω Βαρκελιώτη και Γούμενου. Έν Λαρίση Άλκ. Μακρή. Έν Σύρω Ήλ. Κυριαζοπούλου.

Αί έγκρίσεις και άπορρίψεις και ή λοιπή άλληλογραφία θα δημοσιευθού εις το έπόμενον φύλλον.

Σας άσπάζομαι ή θεία σας Καλή.